

konkretní případy, spadající v rámeč § 1 č. 3 úst. zákona č. 236 z r. 1920.

Stížnost namítá odvolávajíc se na čl. I. ústavní listiny neplatnost smlouvy brněnské proto, že odporuje ústavnímu zákonu č. 236 z r. 1920. Námitku tu musí nss odmítnouti jako nepřipustnou, neboť k rozhodnutí o tom, zda se nějaký zákon rep. čsl. přičí ústavě, jest dle § 7 zák. z 9. března 1920 č. 162 Sb. výlučně příslušným jen ústavní soud. Dokud tento tribunál nějaký zákonný předpis za protiústavní neprohlásil a dokud jeho nález nebyl uveřejněn ve Sbírce zákonů a nařízení, dotud všechny úřady i soudy musí pokládati předpis ten za ústavní (srovn. § 20 cit. zák. a contr.).

Jako nepřipustný odmítnouti dlužno i návrh st-lův, aby nss předložil ústavnímu soudu ve smyslu § 9 zákona o ústavním soudu návrh stran protiústavnosti čl. 6 smlouvy brněnské, poněvadž právo předložiti návrh na řešení otázky ústavnosti určitého zákonného předpisu soudu ústavnímu, nepřísluší jednotlivým účastníkům soukromým a to přímo ani nepřímo skrze rozhodující senáty nejvyšších soudů, právo to nepřísluší ani senátům, konkrétní věc rozhodujícím, nýbrž návrh takový může vycházeti jen od pléna soudů v § 10 zák. o úst. soudu jmenovaných.

Návrh takový nemohl by ostatně pro rozhodnutí v této věci míti významu, poněvadž nález ústavního soudu nemá zpětné působnosti a má jen účinnost, že ode dne uveřejnění jeho ve Sbírce zákonů a nařízení úřady jsou jím vázány (§§ 18 a 20 zák. o úst. soudu).

Námitka, že ustanovení smlouvy brněnské nemohou dle § 5 o. z. o. působiti zpět na újmu práva nabytého, jest vyvrácena tím, co výše uvedeno o významu § 19 ústavního zákona č. 236 a o poměru čl. 6 smlouvy brněnské k § 1 č. 3 téhož ústavního zákona.

Správní úřady právem zkoumaly důvodnost nároku st-lova, aby uznán byl státním občanem čsl. podle ustanovení čl. 6 smlouvy brněnské a právem zamítly nárok, poněvadž st-l nabyt, jak nesporno, práva domovského ve Vídni, tedy v republice rakouské před 28. říjnem 1918 a nemohl se proto dle čl. 6, odst. 3 smlouvy brněnské a čl. 64 mírové smlouvy s Rakouskem státi příslušníkem republiky čsl.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2926.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Nárok na diety podle odst. II D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 přísluší státnímu zaměstnanci za splnění ostatních podmínek i tehdy, jestliže se oženil a domácnost si zařídil až po svém jmenování na Slovensko, avšak dříve než službu nastoupil.

(Nález ze dne 30. listopadu 1923 č. 11.972.)

Prejudikatura: Boh. 1779 a 2423 adm.

Věc: František K. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přiznání diet.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — —

Žal. úřad sám vychází v nař. rozhodnutí z předpokladu, že se st-l oženil před nastoupením služby na Slovensku dne 15. července 1920 a zařídil si v Praze domácnost z výbavy své manželky. Při tom však klade žal. úřad váhu na tu kolnost, že v době svého jmennování nebyl ani ženat ani ženatému na roveň postaven. Po názoru žal. úřadu jest tedy pro přiznání diet ve smyslu odst. II D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 rozhodným den jmennování na Slovensko, kdežto stížnost má za to, že rozhodující dobou jest nastoupení služby na Slovensku.

Nss musil dáti za pravdu stížnosti, ježto výhody v usnesení min. rady z 27. července 1920 normované vyvážeti mají, jak z účelu celé úpravy jde na jevo, státním zaměstnancům na Slovensku působícím případně nevýhody služby na Slovensku vůbec a nevýhody takové nastati mohou nikoli již dnem jmenování neb ustanovení, nýbrž teprve tím okamžikem, kdy služba na Slovensku byla skutečně nastoupena. Ježto žal. úřad vychází z názoru opačného, přiči se rozhodnutí jeho zákonu.

Ale ani ta okolnost, zda provedeným šetřením bylo prokázáno, že st-l jest nucen vésti dvojí domácnost, není pro posouzení nároku na přiznání diet ve smyslu odst. II D 2 cit. usnesení min. rady směrodatnou, ježto jak nss ve svém nálezu Boh. 1779 adm. vyslovil, nárok na diety normované usnesením min. rady z 27. července 1920 přísluší státnímu zaměstnanci, nemůže-li svoje celé domácí zařízení do nového svého působiště na Slovensku pro nedostatek bytů přestěhovati a rodinný život ve své vlastní domácnosti uplatňovati, — bez ohledu na to, zda vede dvojí domácnost či nikoliv

Č. 2927.

Státní zaměstnanci: O přejímání pensí býv. rak. pensistů na Těšínsku.

(Nález ze dne 30. listopadu 1923 č. 20.274.)

V ě c: Marie Z. v Českém Těšíně (adv. Dr. Lad. Špaček z Prahy) proti ministerstvu financí o vdovskou pensí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Manžel st-lčin František Z., okresní soudce n. o., sloužil naposled v neděleném Těšíně a byl tam tudíž příslušný. Výnosem z 15. března 1919 nařídilo min. fin. provedení prací potřebných k tomu, aby se zjistilo, které z odpočivných a zaopatřovacích požitků, zakládajících se na poměru služebním k bývalému státu rakousko-uherskému, převzme čsl. stát na svůj vrub; tu byla pense Frant. Z. vyřaděna jako polská, protože té doby byl Těšín pod polskou správou. O tom zpraven percipient výnosem finančního ředitelství v Opavě z 10. června 1919.

Později vyslovilo min. fin. výnosem z 21. listopadu 1921, že do území státu čsl. náleží celé Těšínsko v historických hranicích, nehledíc k prozatímní okupaci polské. Finanční ředitelství v Opavě vyzvalo také Frant. Z., aby se o převzetí pense hlásil. Na jeho žádost pak zařízena výplata jeho požitků do rukou jeho syna Dr. Ant. Z. Vyřízení stalo se